

# Капосний хлопчик

Ганс Крістіан Андерсен

*Переклад Галини Кирпи*

Був колись старий поет — такий собі добрий старий поет. Одного вечора сидів він удома, а надворі ревла-гула негода. За вікном періщив дощ, одначе старому поетові було тепло й затишно біля каміна, де палахкотів огонь та пеклися яблука.

— Не дай Боже, щоб така негода застала когось у дорозі: промокне, бідака, до рубця! — мовив старий поет, бо мав дуже чуйне серце.

— Агов, відчиніть мені! Я змерз і дуже змок! — почувся під дверима дитячий крик. Хтось там плакав і гупав у двері. Дощ лив як з відра, вітер несамовито бився у вікна.

— Бідняточко! — мовив старий поет і пішов одчиняти двері.

На ганку стояв хлопчик. Він був голий як долоня, а по довгому золотавому чубчику в нього збігала вода. Хлопчик хапав од холоду дрижаки. Якби його не впустили всередину, то, напевно, пропав би під лихою зливою.

— Бідняточко! — мовив старий поет і взяв його за руку. — Ходімо до мене, і я тебе зігрію! Вип'єш винця та з'їси яблучко! Який же ти гарненький!

Хлопчик і справді був гарненький. Очі в нього блищали, мов дві ясні зіроньки, а золотавий чубчик, попри те, що був мокрий, як хлюща, вився красивими кучериками. Хлопчик скидався на ангелика, тільки що був блідий і закоцюблений. В руках він тримав красивого лука, хоч той і був понівечений дощем, — фарба на тоненьких стрілах геть полушилась від води.

Старий поет усівся біля каміна, взяв хлопчика собі на коліна, викрутив йому чубчика, відігрів його руки в своїх і напоїв гарячим солодким вином. Тоді хлопчик збадьорився, на його щоках заграли рум'янці, він зіскочив додола й закружляв у танку навколо старого поета.

— Ну й веселун же ти! — мовив старий поет. — Як тебе звати?

— Мене звати Амур! — відповів той. — Хіба ви мене не знаєте? Бачите мій лук? Не сумнівайтесь, я вмію стріляти! Гляньте, яка гарна погода і як ясно світить місяць!

— Але ж у тебе понівечений лук!

— Дурниці! — скрикнув хлопчик, схопив у руки лука та й ну його роздивлятися. — Він уже сухий-сухісінький, йому ніщо не зашкодило! Тятива натягнута, аж бринить! Зараз я її випробую!

І хлопчик натягнув лука, наставив стрілу, прицілився й улучив доброму старому поетові просто в серце.

— Ось бачиш, який справний мій лук! — сказав він, зареготав та й чкурнув надвір.

Ну й шалопут! Вистрілив у старого поета, який впустив його до теплого дому, приголубив та ще й пригостив солодким вином і смачненьким яблучком.

Добрий поет лежав долі й плакав, — він справді був уражений у самісіньке серце, а трохи згодом мовив:

— Фу! Який капосний хлопчик той Амур! Розкажу-но я про нього всім чемним діткам: нехай пильнуються й ніколи з ним не бавляться, а то він, чого доброго, їх образить!

Всі чемні дітки, дівчатка та хлопчики, яких попередив старий поет, стали остерігатися того капосного Амура, хоча він таки примудрявся обводити їх круг пальця, бо з нього був неабиякий шельма! Бувало, вертаються студенти з лекцій додому, а він чимчикує поруч з ними в чорному фраці й з книжкою під пахвою. Не знаючи, що він за один, вони беруть його попідруч, як свого, й тоді Амур протинає їхні груди стрілою. А ще він не зводить свого погляду з дівчаток, які після сповіді гуртуються у церкві. Атож, він завше ступає за людьми назирці! Він сидить в театрі на величезній люстрі й палає там ясним вогнем, а люди гадають, що то горить лампа, і лише згодом помічають дещо інше. Він гасає Королівським Садам і по міському Валу! О, якось вціпив він у серце твоїх батька й матері! Ану, спитай їх про це, нехай розкажуть. Авжеж, той Амур — капосний хлопчик, обминай його десятою дорогою! Він завжди переслідує людей. Уяви собі, одного разу він випустив стрілу в старезну бабусю, але то було хтозна-коли й давно минулося. Щоправда, бабуся нічого того не забула. Фу, лукавий Амур! Одначе тепер ти його впізнаєш! І знатимеш, який то капосний хлопчик!